

Bilag til f. t. l. vedr. rettens pleje.

den videregaaende Retsvirkning, som ommeldes i § 97 . . . . .“

Sin nuværende affattelse fik § 452, stk. 1, 2. pkt. ved *Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje af 1899* (§ 299, 2. pkt.). Formuleringssændringen er ikke nærmere omtalt i bemærkningerne.

Også i retslitteraturen er det fremhævet, at § 451, 2. pkt., jfr. § 452, stk. 1, 2. pkt., betyder en fravigelse fra den almindelige regel i § 304, jfr. således *Hurwitz*, *Twistemål* 2. udg., s. 276, og *Kommenteret Retsplejelo* § 452, note 3.

Efter retsplejerådets opfattelse er der imidlertid ikke grund til at fravige bestemmelsen i § 304. Denne bestemmelse giver retten et meget frit skøn med hensyn til, hvilken bevismæssig betydning der skal tillægges udeblivelse, vægring ved at svare eller ubestemte svar, og der er intet til hinder for, at dette skøn udøves på forskellig måde i forskellige grupper af sager. På samme måde som ægteskabslovgivningens materielle regler i et vist omfang medfører, at indrømmende proceserklæringer fra sagsøgters side i ægteskabssager ikke har sædvanlig virkning, jfr. bemærkningerne nedenfor til forslaget under nr. 9, må reglerne også føre til, at retten ikke uden videre ved udøvelse af skønnet efter § 304 tillægger udeblivelse m. v. samme virkning i ægteskabssager som i rent formueretlige sager.

Rådet foreslår derfor, at § 451, 2. pkt., og § 452, stk. 1, 2. pkt., ophæves, og at der i stedet i *stk. 1, 1. pkt.*, optages en bestemmelse om, at § 304 finder anvendelse i de nævnte tilfælde. Endvidere foreslås der som *2. pkt.* optaget en bestemmelse om, at § 304 også finder anvendelse, hvis en part undlader at efterkomme rettens opfordring til at føre bevis, jfr. den foreslåede nye bestemmelse i § 450, stk. 1.

Derimod bibeholder *stk. 2* i rådets udkast bestemmelsen i § 450, 2. pkt., hvorefter virkningen af sagsøgers udeblivelse eller vægring ved at svare er afvisning af sagen, idet bestemmelsen dog er gjort fakultativ. Dette må ses i sammenhæng med, at der ved udkastets § 450, stk. 2, 2. pkt., åbnes mulighed for i visse tilfælde at gennemtvinge sagsøgerens møde.

De ovennævnte regler om udeblivelse kan finde anvendelse i alle tilfælde, hvor en

part er indkaldt til et retsmøde for at afgive forklaring, altså også hvor parten er indkaldt med mødepligt som vidne, jfr. udkastets § 450, stk. 2, 2. pkt. Rådet skal derfor henstille, at der i alle indkaldelser til parter gives oplysning om, at udeblivelse evt. kan medføre virkning efter de nævnte regler.

Til nr. 9.

Forslaget går ud på ophævelse af § 452, *stk. 1.*

Ifølge § 452, *stk. 1, 1. pkt.*, har indrømmende proceserklæringer fra sagsøgters side ikke virkning som bindende grundlag for stridsspørgsmålets indhold og omfang, men der kan alene tillægges dem betydning som bevismidler.

Efter rådets opfattelse er bestemmelsen overflødig.

Det er indlysende, at indrømmende proceserklæringer i ægteskabssager som hovedregel ikke kan tillægges sædvanlig virkning. Når ægteskabslovgivningens materielle regler er til hinder for, at et bestemt retsforhold — f. eks. opløsning af ægteskab — ordnes ved aftale mellem parterne, vil retsforholdet heller ikke under en retssag kunne ordnes ved, at sagsøgte tager bekræftende til genmæle over for sagsøgers påstand. Det kan imidlertid ikke anses for nødvendigt at udtale dette i retsplejeloven; det følger umiddelbart af ægteskabslovgivningens materielle regler, at indrømmende proceserklæringer ikke kan tillægges sædvanlig virkning i sådanne tilfælde. Det bør i øvrigt fremhæves, at ægteskabslovgivningen i et enkelt tilfælde direkte regulerer virkningerne af indrømmende proceserklæringer, jfr. § 49 i udkast til lov om ægteskabsindgåelse og opløsning, hvori det bestemmes, at er forældrene enige om forældremyndighed eller samkvemsret, træffes afgørelsen af retten i overensstemmelse med deres ønsker, for så vidt det ikke ville stride imod børnenes tarv.

Det må vel erkendes, at bestemmelsen i § 452, stk. 1, 1. pkt., efter sin ordlyd fra-skriver indrømmende proceserklæringer sædvanlig virkning i videre omfang end ægteskabslovgivningens materielle regler nødvendiggør. Efter rådets opfattelse er bestemmelsen imidlertid herved for vidtgående. For så vidt angår de rent formue-